

ROUHAČ NEBO SPASITEL?

"Co to ten člověk říká? Rouhá se! Kdo jiný může odpouštět hříchy než Bůh?"

1. čtení: Marek 2:1-1

2. čtení: Marek 2:7

Milé sestry a milí bratři v Kristu Ježíši,

Kdo jiný může odpouštět hříchy než Bůh? V tomto příběhu zaznívá tato otázka, která má za cíl odhalit Ježíše. Zákoníci se ptají, aby poukázali na to, že se Ježíš rouhá. Rouhání Bohu, tedy stavění se na roveň Bohu, bylo považováno za neodpustitelný hřích. A za ten byl jen jeden trest – ukamenování. Už na začátku Markova evangelia si klademe tuto otázku, která nad Ježíšem zaznívá až do jeho smrti na kříži: Je Bůh? Nebo je rouhač hodný smrti?

Z naší pozice, s odstupem času, je odpověď jasná. Díky Písmu a výkladu evangelia nepochybujeme, že Ježíš je pravý Bůh. V samotném příběhu čteme, že sám Ježíš nabídne odpověď – když ukáže, že ochrnutý se může postavit na nohy. Uzdravení je důkazem odpuštění. A Ježíš to potvrzuje slovy, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy.

Ježíš je Bůh! Chceme to vykřiknout bez náznaku pochybností. Ale pokud je Ježíš Bůh, pak v něj máme věřit, protože bez víry není možné se Bohu zalíbit, jak říká list Židům: „Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh je, a že odměňuje ty, kdo ho hledají.“ (Žid 11,6)

A pokud víme, kdo je Ježíš, musíme si odpovědět i na otázku, jak v něj věřit. Podíváme se na víru pohledem tohoto příběhu. Na začátku čteme, že se Ježíš vrátil do Kafarnaum. Už tam byl a konal různé zázraky – vyhnal démona v synagoze, uzdravil mnohé, působil v Šimonově domě. Odešel, ale zase se vrátil. Ježíš je Bůh, který přichází. A proto se s ním mohou znovu a znovu setkávat ti, kdo ho hledají. A zde začíná příběh každé víry – i té naší. Ve setkání s Ježíšem, který nám jde vstříc nebo se vrací, abychom měli příležitost ho přijmout.

Zde jsme u důležitého reformačního důrazu. V pátek jsme si připomínali Den reformace. **Solus Christus – jedině Kristus**, jedině skrze něj přicházíme k poznání Boha a k pravé víře.

Ježíš k nim mluvil. Přichází mezi ně, do Kafarnaum, aby kázal. Někdy to zaniká mezi svědectvími o jeho zázracích a znameních. Pro lidi je populárnější prožívat viditelný než slyšitelný Boží dotek. Potřebují uzdravit sebe nebo své blízké, vysvobodit z moci zlých duchů, nebo nasytit svůj hlad. A Ježíš to pro ně – i pro nás dnes – činí. Ale to, čím začíná své veřejné působení, je zvěstování evangelia: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ (Mk 1,15)

To byl i důvod, proč Ježíš odešel z Kafarnaum – chtěl jít do jiných městeček, aby tam kázal, protože kvůli tomu přišel (Mk 1,38). Pro naši víru je důležité slyšet Boží slovo, protože „víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.“ (Řím 10,17)

Slovo hraje v tomto příběhu jedinečnou roli. Je to totiž jediné, co ten ochrnutý muž dokáže – dokáže poslouchat. A když mu Ježíš řekne, aby vstal, vzal své lůžko a šel, tak vstal a šel. To slovo viditelně změnilo jeho život. Dalším důrazem reformace je **Sola Scriptura – jedině Písmo** jako zdroj víry a životní praxe.

Víra je tedy ze slyšení – ale je nějak viditelná? O víře často říkáme, že je to naše soukromá věc. Nemáme potřebu ji veřejně vystavovat. Ale čteme, že Ježíš viděl víru těch přátel, kteří ho přinesli na nosítkách. Nic nevyznávali, nemluvili, neprojevovali svůj světonázor – což si s vírou často spojujeme. Oni nesli svého přítele k Ježíši a byli ochotni překonat i těžké překážky – prodírat se davem, rozebrat střechu. Jejich víra byla viditelná v projevech lásky a péče o bližního. A také v tom, že dokázali přijmout Ježíšovo jednání.

Přinesli přítele, aby ho Ježíš uzdravil – a on mu odpustil hříchy. A oni to přijali. Víra se projevuje odevzdaností a přijetím Boží svrchovanosti. Taková víra buduje náš vztah s Bohem. **Sola fide – jediné víra** je cestou k naší spáse.

Tento příběh narušuje naše představy o odpuštění. Máme za to, že odpuštění musí předcházet lítost, nějaká forma pokání. Ale tento ochrnutý nemůže udělat vůbec nic. Nevíme o jeho konkrétních hříších, neslyšíme, že by ho to mrzelo. Nevíme o jeho víře – není vidět. I když Ježíš o ní možná ví. A přesto mu Ježíš odpouští. Protože akt odpuštění ve svém důsledku nezávisí na nás. Je to Boží rozhodnutí. Tak jako pán v tom známém podobenství odpouští astronomický dluh. Tak odpouští Bůh – protože chce. A jediným předpokladem je jeho milost. **Sola gratia – jediné milost.** To je to, co toho muže postaví na nohy – a on může kráčet. Jako důsledek milosti je uzdraven a svobodný. Může se rozhodnout poslouchat Ježíšův hlas a jít s ním dál. Ale zůstává na něm, jak s přijatou milostí naloží. Jeho nový život může být důkazem toho, co prožil a přijal. „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“ (Ef 2,8–9)

Jako výstraha v příběhu působí zákoníci. Mají jasno v tom, že se Ježíš rouhá. A nic na tom nezmění. Jako rouhače ho odsoudí k smrti a vydají Pilátovi. Kolikrát ho mohli slyšet. Kolikrát byli svědky Ježíšovy moci. Jejich srdce zůstala zatvrzelá.

Ježíš i dnes vychází vstříc, aby se stal cestou našeho nového života. Nabízí nám dar víry, abychom jí naplnili své životy. Oslovuje nás, abychom se mohli rozhodnout, zda je Bůh nebo rouhač. A pokud je Bohem, pak můžeme přijmout jeho odpuštění a kráčet za ním. Amen.

Děkujeme milostivý Bože, že stále trvá čas milosti, že se k Tobě i dnes můžeme s důvěrou obrátit, protože jsi mezi námi přítomný. Můžeme Ti přinést své slabosti, trápení, ale i výzvy. Cokoliv, co je nad naše síly a možnosti. Dovol nám, abychom učinili to, co je správné. Přijali Tvůj hlas a kráčeli za Tebou. Amen.